

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 539/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 ECdo 12/2018 z 25. apríla 2018, uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 14 CoE 663/2014 z 31. marca 2015 a uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 15 Er 309/2014 z 22. augusta 2014 a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE]

(ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 ECdo 12/2018 z 25. apríla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 CoE 663/2014 z 31. marca 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 Er 309/2014 z 22. augusta 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou napadnutého exekučného konania vedeného okresným súdom v procesnom postavení povinnej, proti ktorej sa Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Poprad (oprávnený, pozn.) domáhal vymoženia sumy 263,09 € s príslušenstvom. Sťažovateľka podala 4. júna 2014 námietky proti exekúcii a trovám exekúcie, o ktorých rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že ich zamietol.

O odvolaní proti napadnutému uzneseniu okresného súdu krajský súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ho odmietol v súlade s v tom čase platným a účinným § 218 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku ako neprípustné, keďže smerovalo proti rozhodnutiu a výrokom, proti ktorým nie je odvolanie ako riadny opravný prostriedok v exekučnom konaní prípustné [*argumentum a contrario* § 50 ods. 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom a účinnom do 31. marca 2017].

Dovolanie sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu krajského súdu najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol vzhľadom na to, že sťažovateľka nebola v dovolacom konaní zastúpená advokátom a neboli splnené podmienky vyplývajúce z § 429 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) podľa § 447 písm. e) CSP.

Sťažovateľka zdôrazňuje, že vo veci dovolania podaného proti napadnutému uzneseniu krajského súdu požiadala 26. júna 2015 Centrum právnej pomoci, kanceláriu Prešov (ďalej len „centrum“) o priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci. Rozhodnutím centra č. 4N 8824/15-KaPo, r. z. 54474/2015 z 2. septembra 2015 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Sp 2/2016 zo 16. mája 2016 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžk 2/2016 z 12. júla 2017 nárok na poskytnutie právnej pomoci vo veci dovolania sťažovateľke nebol priznaný. V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza že *„Centrum posúdilo vec ako zrejme bezúspešnú aj napriek tomu, že v dovolacom konaní je povinné zastúpenie advokátom. Ide o účelové, zaujaté, svojvoľné, nezákonné rozhodnutie Centra, obmedzujúce právo na právnu pomoc a ochranu, neumožňujúce konať pred súdom.“*. Sťažovateľka ďalej uvádza, že proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžk 2/2016 z 12. júla 2017 podala dovolanie, o ktorom najvyšší súd dosiaľ nerozhodol.

Podľa sťažovateľky v jej veci konajúce exekučné súdy dospeli preukázateľne k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne vec nesprávne právne posúdili. Napadnuté konania vedené v jej veci konajúcimi súdmi považuje za *„protiprávne, účelovo zinscenované, realizované v rozpore s exekučným poriadkom ako aj O. s. p., SSP“*. Podľa sťažovateľky sú napadnuté uznesenia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu nepreskúmateľné a nepresvedčivé, čím jej zároveň bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj postupom predchádzajúcim ich vydaniu, napadnuté uznesenia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu zruší a vec vráti vo veci konajúcim všeobecným súdom na ďalšie konanie a zároveň sťažovateľke prizná primerané finančné zadosťučinenia a úhradu trov konania.

Sťažovateľka ústavnému súdu zároveň oznámila, že v konaní o sťažnosti podanej ústavnému súdu 22. augusta 2018 požiadala centrum 17. augusta 2018 o priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či nie je zjavne neopodstatnená. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona

o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Vychádzajúc z námietok sťažovateľky, ktoré smerujú proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu z dôvodov jeho arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti, ktoré majú podľa sťažovateľky za následok porušenie jej práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd opakovane pripomína (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom zaručených práv a slobôd (resp. ústavnosti

ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia je tiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť, bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejme, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov [porov. napr. Helle v. Fínsko, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 19. 12. 1997, bod 60; Rajkovič v. Chorvátsko, č. 50943/99, rozhodnutie ESLP o prijateľnosti z 3. 5. 2001, bod 2].

Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie sťažovateľky odmietnuté podľa § 447 písm. e) CSP z dôvodu, že neboli splnené podmienky ustanovené v § 429 CSP.

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (odsek 2).

V napadnutom konaní najvyšší súd potom ako zistil, že okresný súd sťažovateľku ako dovolateľku uznesením č. k. 15 Er 309/2014-139 z 5. decembra 2017 vyzval, aby v určenej lehote doplnila podané dovolanie smerujúce proti napadnutému uzneseniu krajského súdu tak, že predloží splnomocnenie na svoje zastupovanie v dovolacom konaní v súlade s § 429 ods. 1 CSP, pričom ju súčasne poučil o následkoch nerešpektovania uvedenej výzvy, dovolanie sťažovateľky odmietol.

Najvyšší súd pritom vychádzal zo skutočnosti, že sťažovateľka ako dovolateľka splnomocnenie na svoje zastupovanie advokátom v dovolacom konaní nepredložila, pričom dovolateľke nebol „rozhodnutím *Centra právnej pomoci, kancelária Prešov z 2. septembra 2015 sp. zn. 4 N 8824/15-KaPo, R. z. 54474/2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo 16. mája 2016 sp. zn. 10 Sp/2/2016, potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. júla 2017 sp. zn. 6 Sžk/2/2016 priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci vo veci dovolania (vid' č. l. 168 spisu)*“.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci a predovšetkým v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami upravujúcimi podmienky prejednávania dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku [§ 429 v spojení s § 447 písm. e) CSP], ktoré

interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, jeho úvahy sú logické, legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Najvyšší súd vychádzal v konaní o dovolaní sťažovateľky z príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku upravujúcich dovolacie konanie, ktoré explicitne ustanovujú obligatórnu povinnosť dovolateľa byť zastúpený advokátom s presne špecifikovanými výnimkami z tohto obligatórneho zastúpenia, ktoré však sťažovateľka nespĺňala. Okrem toho jej žiadosti o priznanie nároku na poskytnutie právnej pomoci v dovolacom konaní nebolo vyhovené.

Za týchto okolností ústavný súd vyhodnotil namietaný postup najvyššieho súdu, ktorý dovolanie sťažovateľky odmietol pre nedostatok obligatórneho zastupovania advokátom v súlade s § 447 písm. e) CSP ako súladný so zákonom a zároveň ústavne konformný.

V zmysle ustálenej súdnej praxe ústavného súdu uplatňovanie zákona v súdnom konaní a postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv a slobôd (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd nezistiac príčinnú súvislosť medzi sťažovateľkou namietaným porušením jej práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmietol sťažovateľkou podanú sťažnosť v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto

rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Už z formulácie citovaného ustanovenia čl. 46 ods. 2 ústavy vyplýva, že upravuje ako *lex specialis* k čl. 46 ods. 1 ústavy právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. Absencia rozhodovania orgánov verejnej správy v sťažovateľkinej veci (v sťažovateľkinej veci rozhodovali všeobecné súdy v exekučnom konaní, resp. v dovolacom konaní o dovolaní podanom proti rozhodnutiu exekučného súdu o námietkach sťažovateľky proti exekúcii) preto *a priori* vylučuje možnosť existencie príčinnej súvislosti medzi sťažovateľkou namietaným porušením čl. 46 ods. 2 ústavy a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Vzhľadom na uvedené bola sťažnosť aj v tejto časti odmietnutá v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená.

II.3 K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 3. júna 2015, pričom sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť

až 22. augusta 2018, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie ako oneskorene podanej.

Zo sťažnosti zjavne vyplýva, že sťažovateľka začiatok plynutia zákonnej dvojmesačnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde odvodzovala odo dňa, kedy jej bolo napadnuté uznesenie najvyššieho súdu doručené (21. júna 2018). Sťažovateľka zrejme vychádzala z v zásade ustálenej judikatúry ústavného súdu, podľa ktorej sa lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní považuje za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, ale s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti posudzovanej veci zjavne vylučujú (m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010). K okolnostiam, ktoré zjavne vylučujú aplikáciu uvedeného právneho názoru, patria predovšetkým také, pri ktorých sťažovateľ v zmysle platnej právnej úpravy nedisponuje oprávnením podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej moci, ktorým podľa jeho tvrdenia mali byť porušené jeho základné práva alebo slobody, t. j. ak je dovolanie v konkrétnom prípade zjavne neprípustné. V takýchto prípadoch lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde začne plynúť odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktoré predchádzalo podaniu neprípustného dovolania (IV. ÚS 553/2012).

Za okolnosť vylučujúcu aplikáciu citovaného právneho názoru možno považovať aj odmietnutie dovolania v súlade s § 447 písm. e) CSP z dôvodu, že neboli splnené podmienky podľa § 429 CSP.

Z časti II.1 tohto uznesenia vyplýva, že sťažovateľka bola okresným súdom poučená o obligatórnej povinnosti byť v dovolacom konaní zastúpená advokátom, ako aj o následkoch nesplnenia uvedenej povinnosti. Procesnou povinnosťou dovolateľky bolo v úmysle vyhnúť sa následkom nesplnenia zákonnej povinnosti predložiť v určenej lehote splnomocnenie na svoje zastupovanie v dovolacom konaní advokátom. Pokiaľ v konkrétnych okolnostiach veci dovolateľka obligatórnu povinnosť zastúpenia v dovolacom konaní nesplnila a splnomocnenie moc na svojej zastupovanie v konaní

pred najvyšším súdom nepredložila, sama sa vystavila procesnému následku, ktorý je spojený s takýmto konaním, t. j. odmietnutiu jej dovolania z dôvodu nesplnenia podmienky vyplývajúcej z § 429 CSP. Dovolanie postihnuté nedostatkom vyvolaným zanedbaním procesnej povinnosti obligatórneho zastúpenia advokátom bolo preto zjavne (už na prvý pohľad) odsúdené na odmietnutie.

Za uvedeného stavu nemožno dovolanie sťažovateľky pre nesplnenie formálnych podmienok pre uplatnenie právomoci najvyššieho súdu sa dovolaním, resp. jeho prípustnosťou (z materiálneho hľadiska) zaoberať považovať za účinný mimoriadny opravný prostriedok v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a preto na vec sťažovateľky nie je aplikovateľná judikatúra ústavného súdu o začatí plynutia lehoty na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy až po rozhodnutí dovolacieho súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

II.4 K namietanému porušeniu práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

Napadnutým uznesením okresného súdu boli námietky sťažovateľky zo 4. júna 2014 proti exekúcii a trovám exekúcie zamietnuté. Napadnuté uznesenie okresného súdu, proti ktorému nebol prípustný riadny opravný prostriedok nadobudlo právoplatnosť 27. augusta 2014.

Keďže sťažnosť bola ústavnému súde doručená 22. augusta 2018 v súlade s už citovaným § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde bola sťažnosť aj v časti namietaného porušenia práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým uznesením okresného súdu podaná zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd aj túto časť sťažnosti odmietol ako podanú oneskorene.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

Nad rámec uvedeného ústavný súd v súvislosti so žiadosťou sťažovateľky o priznanie nároku na bezplatnú právnu pomoc adresovanú centru poznamenáva, že nepovažoval za potrebné vyčkať na rozhodnutie centra, v ktorého kompetencii je prípadné ustanovenie advokáta sťažovateľke, pretože vzhľadom na charakter uplatňovaných námietok by jej sťažnosť ani po prípadnom doplnení splnomocnenia na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom nebola spôsobilá na prijatie na ďalšie konanie.

Okrem uvedeného nosná časť argumentácie sťažovateľky sa zameriava na spochybnenie ústavnej udržateľnosti rozhodnutia centra vo veci (ne)priznania nároku na poskytnutie právnej pomoci v dovolacom konaní, ako aj následných rozhodnutí krajského súdu sp. zn. 10 Sp 2/2016 zo 16. mája 2016 a najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžk 2/2016 z 12. júla 2017. Tieto však nemôžu byť vzhľadom na špecifikáciu predmetu konania o sťažnosti (preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v exekučnom konaní) predmetom preskúmavania zo strany ústavného súdu. Rovnako ani prípadné rozšírenie predmetu konania o sťažnosti o rozhodovanie najvyššieho súdu vo veci (ne)priznania nároku na poskytnutie právnej pomoci v napadnutom dovolacom konaní by sťažovateľke neprinieslo očakávaný pozitívny výsledok, keďže prípadná sťažnosť by v tejto časti bola podaná zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžk 2/2016 z 12. júla 2017).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2018